

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 61.148 van 13 augustus 1996
in de zaak A. 70.232/X-6791.**

In zake : Charles VAN HESPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat X. TROCH,
kantoor houdende te GENT,
Koningin Astridlaan 87

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Bevrijdingslaan 4, bus 1,
Canadesen Hof.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Charles VAN HESPEN op 7 augustus 1996 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "het besluit van de Vlaamse Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, van 25.07.1996, waarbij de erkenning van het rusthuis "Senior Residentie Orchidee" ... werd geschorst met ingang van 01.08.1996 tot 01.12.1996, met verbod in de loop van deze schorsing nieuwe bejaarden in het rusthuis op te nemen";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 augustus 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
X. TROCH, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat
B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat het rusthuis "Senior
Residentie Orchidee", uitgebaat door verzoeker, op
19 juni 1995 door de Vlaamse minister van Welzijn is
erkend voor de periode van 1 december 1994 tot
1 december 1996; dat die erkenning betrekking heeft op
maximaal 59 woongelegenheden;

Overwegende dat met de bestreden beslissing
van 25 juli 1996 de Vlaamse minister van Welzijn de
erkenning schorst voor de periode van 1 augustus 1996
tot 1 december 1996, zulks op grond van de overweging
dat de inrichting niet meer voldoet aan de erkennings-
normen vervat in de bijlage B van het besluit van de
Vlaamse regering van 17 juli 1985, inzonderheid aan de
norm 4.1.2 waarin bepaald wordt dat de inrichting te
allen tijde moet beschikken over ten minste één verple-
gend personeelslid voor vijftien opgenomen bejaarden;
dat artikel 2 van de beslissing bepaalt dat de inrich-
ting tijdens de duur van de schorsing "enkel verder mag
blijven functioneren voor de bejaarden die, op het
ogenblik dat de schorsingsmaatregel ingaat, in de
inrichting opgenomen waren"; dat de bestreden beslissing
de rechtssituatie van verzoeker enkel in die zin wijzigt
dat tussen 1 augustus 1996 en 1 december 1996, datum

waarop de erkenning van de instelling afloopt, geen nieuwe bejaarden in het rusthuis mogen opgenomen worden;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de toepassing van de procedure van schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid het verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig stoort en de rechten van de verdediging van onder meer de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat om die reden die procedure slechts mag worden aangewend in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens; dat artikel 8, 6° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kortgeding voor de Raad van State te dien einde bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen; dat dit voorschrift aldus dient begrepen te worden dat de verzoekende partij aannemelijk moet maken dat een schorsing, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onmiskenbaar te laat zou komen omdat het nadeel dan reeds gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk, hersteld zou kunnen worden;

Overwegende dat verzoeker geen afzonderlijke uiteenzetting wijdt aan de feiten die volgens hem een beroep op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen; dat hij in een globale uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en de hoogdringendheid alleen aanvoert dat het huidige bezettingscijfer van de inrichting "het absolute minimum uitmaakt om uitgaven en inkomsten in evenwicht te houden", en dat "elke vermindering van de bezetting thans noodzakelijk aanleiding moet geven tot financiële verliezen welke zonder meer het bestaan zelf van het rusthuis in gevaar brengen", terwijl de kans op de vermindering van het bezettingspercentage, rekening houdend met de leeftijd van de residenten, reëel is; dat hij vervolgens, in een in wezen daarmee verband houdende argumentatie stelt dat de bestreden schorsing "nefast is voor de goede naam en faam van het rusthuis" in die zin dat zij de goede relatie met financiële instellingen, die in acht genomen de toestand van het rusthuis "broodnodig" is, kan verstoren en dit op een ogenblik waarop hij aan de gestelde normen voldoet;

Overwegende dat de verwerende partij terzake opmerkt dat "puur pecuniaire en bedrijfseconomische overwegingen geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen adstrueren" in een aangelegenheid waarin de reglementering uitgevaardigd is met het oog op het welzijn van de bejaarden, dat een financieel nadeel het typevoorbeeld is van een herstelbaar nadeel en dat verzoeker, met de enkele verwijzing naar een financieel verslag opgemaakt door zijn zoon, niet de specifieke omstandigheden bewijst waarin een financieel nadeel als moeilijk te herstellen en ernstig zou kunnen worden aanvaard; dat zij daaraan toevoegt dat het ingeroepen nadeel puur hypothetisch is omdat niet blijkt dat enig resident, als gevolg van de bestreden beslissing, moest geweigerd worden en omdat niet vaststaat dat er tijdens de duur van de schorsing van de erkenning ook maar één

resident zal bijkomen; dat zij ook nog stelt dat het niet opgaat de financiële problemen aan de bestreden beslissing toe te schrijven, nu eventuele bedrijfseconomische moeilijkheden voortvloeien uit het feit dat de inrichting in vergelijking met het aantal waarvoor zij erkend was, steeds ruim onderbezet is geweest, wat volgens haar niet verwonderlijk is omdat er een permanente personeelwisseling gebeurt; dat zij tenslotte stelt dat die weerlegging van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook de hoogdringendheid tegenspreekt, en dat op dat vlak eveneens acht moet geslagen worden op het feit dat verzoeker weinig spoed aan de dag legt om op de opmerkingen van het bestuur te reageren, om daarna, wanneer hem een maatregel wordt opgelegd, onmiddellijk beroep te doen op de procedure van de hoogdringendheid;

Overwegende dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het rusthuis waarvoor verzoeker de erkenning bekwam, moet gesloten worden, maar enkel dat geen nieuwe opnames mogen gebeuren; dat de hoogdringendheid van de vordering dienvolgens moet beoordeeld worden vanuit de vraag of verzoeker aannemelijk maakt dat de omstandigheid dat het aantal residenten in de periode van 1 augustus 1996 tot 1 december 1996 niet mag vermeerderen terwijl dit aantal door een natuurlijk verloop wel nog kan verminderen, voor gevolg zal hebben dat het voortbestaan van de onderneming ernstig in het gedrang komt én vanuit de vraag of dit verwachte nadeel zo dreigend is dat een uitspraak over het verzoek tot schorsing, gevoerd volgens de gewone procedure, de realisatie van dit nadeel niet meer kan voorkomen;

Overwegende dat verzoeker ten bewijze van zijn stelling verwijst naar een intern document waarin de directieassistent uiteenzet dat de winstmarge klein is, dat de onderneming met een bezettingsgraad beneden de 50 residenten eigenlijk geen winst maakt, en dat het

wegvallen van een klant een maandelijks minderinkomst van 59.400 BEF betekent, terwijl de leninglast 120.000.000 BEF bedraagt en terwijl de besprekingen over de herschikking van die leninglast aan de gang zijn; dat hij bij zijn dossier ook een document heeft gevoegd waaruit blijkt dat de bezetting van het rusthuis tussen 5 september 1995 en 25 juli 1996 globaal een dalende lijn vertoont, van 54 naar 45 bejaarden;

Overwegende dat het financieel verslag, doordat het geen enkel zicht geeft op de globale financiële situatie van de onderneming, niet toelaat zonder meer te stellen dat het derven van de inkomsten als genoemd op korte termijn, met name de termijn die de Raad van State zou nodig hebben om volgens de gewone schorsingsprocedure over het verzoek tot schorsing uitspraak te doen, het voortbestaan van de onderneming bedreigt; dat geen aanwijzingen worden verstrekt die laten vermoeden dat precies de opnamestop een spectaculaire stijging van het bewonersaantal en van de bijhorende inkomsten verhindert, of dat, zelfs rekening houdend met een lichte daling van het aantal residenten als gevolg van het natuurlijk verloop, juist die minderinkomsten de financiële draagkracht van de onderneming zullen doen kantelen; dat vervolgens verzoeker geen enkel gegeven voorlegt waaruit blijkt dat op dit ogenblik enige bank het vertrouwen in verzoeker in vraag stelt, dan wel dat zij dat vertrouwen afhankelijk zou stellen van een minimale bezettingsgraad die hoger ligt dan het aantal bejaarden opgenomen op 1 augustus 1996; dat derhalve verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn zaak een behandeling volgens de procedure bij hoogdringendheid verdient,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien augustus 1900 zesennegentig, door de IVe vakantiekamer, die was samengesteld uit :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	wnd. voorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

A. VANDENDRIESSCHE.